

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 1 14/1 - 27/1

1978 6. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

MINSTELØNNSFORSLAGET FRA JERN OG MET.

Som kjent har Landsstyret i Jern og metalarbeiderforbundet avvist forslaget om et lavtlønnsfond og selv gått inn for en garantert minstelønnsordning. Begrunnelsen for å avvise lavtlønnsfondet er kanskje ikke det beste, ettersom det synes å være lagt vekt på kapitalistenes og ikke

arbeidsfolks problemer. Når det gjelder selve forslaget om garantert minstelønn, er vi helt enige i følgende uttalelse fra nestformannen i kemisk, Arthur Svensson: "Bare den prosentvise delen av industriarbeiderlønna blir høy nok kan forslaget være et brukbart arbeidsgrunnlag". Når det

gjelder Svenssons ønske om å bake dette forslaget sammen med forslaget om lavtlønnsfond er det imidlertid slutt på vår enighet med ham. Det vesentlige er nettopp det han hevder at forslaget fra Jern og Metall for såvidt er positivt, men at det avgjør

Forts. s. 6

RESULTATET AV SADATS "FREDSPOLITIKK"

Sadats Israel-reise og de faktorerne som førte til den faktiske anerkjennelsen av sioniststaten representerte i sitt politiske innhold ingen ny linje fra det reaksjonære egyptiske regimets side. Tvert om er hendelsen et logisk sluttstadium på en utvikling som har vært underveis siden slutten av 1960-åra. Allerede under Nasserstyrets siste tid var Egypt i ferd med å gå bort fra den mer mili-

tante nasjonale antiimperialistiske linje.

Borgerlig utvikling.

Den mest direkte årsaken til dette var nederlaget for Israel i 1967-krigen. Etter denne katastrofen stod i hovedsak to muligheter åpne for Nasser. Den ene måtte (nødvendigvis) innebære en folkekrigsstrategi basert på en allianse med de revolusjonære kreft-

ene i Egypt og de andre arabiske landene. En slik mobilisering under arbeiderklassens politiske ledelse måtte selvsagt gi full militær og politisk støtte til den palestinske nasjonaldemokratiske revolusjonen for frigjøring av hele Palestina. Videre tilbakevisning av de ulike sionistiske "fredsplanene", og sist men ikke minst forkasting av alle de felles sovjetisk-

Vi eritreere i Norge takker alle norske organisasjoner og enkeltpersoner som delte vår sorg ved å sende kondolansetelegram og blomster og tok del i begravelsesseremonien for våre 4 kamerater, alle medlemmer av EPLF, som ble drept i en bilulykke julaften.

Eritreere i Norge

amerikanske framstøt for anerkjennelse av staten Israel og opprettelse av et Mini-Palestina prisgitt imperialismens nåde.

Men de revolusjonære kreftene i Egypt var for svake, og da Nasser i sin kjerne avslørte seg som en konsolidert småborgerlig nasjonalist og antikommunist, var det en helt annen vei som frambrød seg som farbar. Det var veien som det nasjonale borgerskapet i Egypt ønsket å følge. Slutten av Nasser-regimet var ensbetydende med en klar og kraftig styrking av kapitalismen i Egypt. Nasjonalisering

Forts. s. 6

ARBEIDETS PARTI FORSVARER MARXISMEN-LENINISMEN

De siste ukene er kritikken av den revisjonistiske teorien om de 3 verdener som framføres av Kina og dets papegøypartier, bl.a. AKP, blitt stadig mer konkret. Det er også blitt fastslått av stadig flere partier og grupper verden over, og stadig flere av disse støtter Albanias posisjon. Albanias konkretisering av sin kritikk av Kina og dets etterplaprerer berører stadig flere sentrale punkter i marxismen-leninismen. Spørsmålet om fedrelandsfor-

svaret, spørsmålet om å støtte de proletariske elementene i de nasjonale frigjøringsbevegelsene i de imperialistisk undertrykte land, spørsmålet om stadig å styrke og befeste proletariatets diktatur i et sosialistisk land, berøres i denne kritikken.

I en tale av kamerat Hysni Kapo i forbindelse med 60-årsdagen for den store sosialistiske oktoberrevolusjonen, holdt i Tirana, forsvares marxismen-leninismen mot all slags

revisjonisme, spesielt Moskva- og Peking-revisjonismen. Her sies det bl.a.: "Vårt parti har alltid uten vakling fulgt den leninistiske lære som sier at revolusjonen bare kan seire og sosialisme bygges med suksess hvis den ledes av proletariatets revolusjonære parti. Denne ledelse må konstant bevares, styrkes og forbedres i den historiske overgangsperioden fra kapitalisme til kommunisme."

"I hele sitt revolusjonære liv har

vårt parti alltid iverksatt marxismen-leninismens lære om klassekampen med den største fasthet. Det er bevisst om det faktum at i hele den historiske periode av sosialisme, inntil kommunismen, er det nødvendig å føre ut klassekampen med bestemthet og på en korrekt måte som en kamp mellom de to motsatte veier, den sosialistiske og den kapitalistiske. I tillegg til dette ser partiet det som helt vitalt i hele denne periode å bevare

Forts. s. 4

ERITREA : FORTSATT HARD KAMP OM MASSAWA. RUSSISKE OG KUBANSKE TEKNIKERE DELTAR

En talsmann for EPLF i Roma, Eremias Debessai, forteller over telefon til den røde Arbeideren at kampen om Massawa fortsetter med uforminsket styrke. Massawa er ved siden av ASSab Eritreas viktigste havneby, og har utgjort brudebrud for forsyningslinjene fra rødehavet og inn til hovedstaden Asmara. I desember avskar EPLF disse forsyningslinjene for den etiopiske kolonihæren og angrep Massawa. EPLF har nå erobret hele Massawa med unntak av handels og flåtehavnen.

Den etiopiske kolonihæren har svart med tungt bombardement fra lufta og fra sjøen uten å skjeldne mellom sivile og militære mål. Debessai forteller at det er en vanskelig og hard kamp p.g.a. at EPLF ikke rår over flåteenheter, og fordi hele området er av en slik karakter at det er vanskelig å finne skjul. Han forteller videre at russisk materiell er i bruk for fullt, og at russiske og kubanske teknikere deltar direkte i kampene ved å betjene materiellet. Debessai kan også fortelle at napalm-

bomber taes i utstrakt bruk av den etiopiske kolonihæren og dens russiske og kubanske hjelpere. Slike bomber er også brukt i to flybombardement av den frigjorte byen Keren og i angrep mot en rekke landsbyer inne i landet.

Debessai sier at trass i dette er betingelsene gunstige for EPLF. Den etiopiske kolonihæren svekkes stadig, bl.a. på grunn av en økende desertering. EPLFs militære og politiske styrke er uovervinnelig. I tilknytning til en melding fra Addis Abeba som

ble gjengitt bl.a. i International Herald Tribune i forrige uke, om at den etiopiske hæren hadde erobret tilbake hele Massawa, sier Debessai at dette bare er et av den etiopiske militærjuntaens mange løgnaktige og stadig mer krampaktige forsøk på å oppretholde moralen i egne rekker, uten grunnlag i virkeligheten. Om enhetssamtalene med den andre eritreiske frigjøringsfronten, ELF, sier Debessai at de er foreløpig utsatt p.g.a. den harde krigen om Massawa. Han understreker at EPLF som før, står fast på at det må oppnås politisk enhet før det kan bli tale om organisatorisk enhet mellom de to frigjøringsfrontene.

POLEN - REVISJONISMENS MARE -III

ARBEIDEROPPSTANDEN I ØSTER-SJØBYENE 1970-71

Som følge av Gomulkas politikk fra 1956 og utover, kom landets økonomi i krisen. I 1970

førte dette til sjokkerte prisforhøyelser på matvarene. Harmen over dette førte til en stor del av den polske arbeiderklassen, i slutten av desember 1970 og i begynnelsen av januar 1971, kom i kraftig opprørstemning. I byene Gdansk, Stettin, Gdynia, Slupa samt en rekke andre steder gikk arbeiderklassen til streik og gjennomførte svære demonstrasjoner mot Gomulka-diktaturets repressive politikk. Det kom til voldelige sammenstøt mellom de streikende arbeiderne og det militære volds- og undertrykkelsesapparatet. Arbeiderne i Warszawa, Lodz, Krakow, Wrocław og andre steder, viste de streikende arbeiderne i Østersjøbyene sin spontane solidaritet gjennom ulike aksjoner og gjorde dermed oppstanden til en gigantisk klassekonfrontasjon mellom det polske proletariatet og det nye borgerskapet, PZPRs politbyråmed Gomulka i spissen rettet gevær og svære tanks mot de ubevepnede arbeiderne. Arbeiderne svarte med å brenne revisjonistpartiets lokaler flere steder og dannet arbeider og streikekomiteer. Revisjonistregjeringens kyniske framferd mot arbeiderne gjorde det helt klart for dem at de ikke hadde noe å vente seg fra det holdet og måtte derfor stole på seg selv og sin egen sjølstendige organisering.

Gomulka-regjeringen viste seg som en hård og kynisk motstander som ikke unnså seg for å rette hær og våpen mot arbeiderne. Denne blodige skjenselen kostet 300 arbeidere livet og over 2000 ble såret. Det ble ganske klart at for arbeiderne at regimets "sosialistiske" fraser var hule og innholdsløse. Verftsarbeiderne ble en politisk seier for arbeiderklassen i Polen. Gomulka ble avsatt og Gierk innsett. Det første Gierk-regjeringen gjorde, var å ta tilbake prisforhøyelsene. Selv om Gierk aldri har stått for noe vesentlig annet enn Gomulka, lyktes han til en viss grad å skape tillit til seg i den polske arbeiderklassen og kunne sitte trykt en stund. Verftsarbeidernes oppstand var et kraftig sjokk blandt de politiske lederne i alle revisjonistlandene, spesielt i Sovjetunionen der den revolusjonære solidariteten mellom det russiske og det polske proletariatet har nære og sterke tradisjoner i kampen mot tsarismen, noe de nye tsarene i Kreml vet.

5000 arbeidere fra traktorfabrikken URSUS og andre fabrikker brøt opp jernbanesviller og barrikaderte disse for å hindre regjeringen fra å gjøre militære forflytninger med tog. I følge vesteuropeiske nyhetsbyråer og rykter i Tsjekoslovakia og Øst-Tyskland hadde sovjetiske tropper blitt konsentrert til grensen.

DEN POLSKE ARBEIDERKLASSEN TIL KAMP IGJEN

Siden 1970 hadde prisstopp hindret forhøyelse av matvareprisene. I de 5 første årene etter arbeideroppstandene i 70-71 steg arbeidernes lønninger med 40%. Dette innebar en øket kjøpekraft i arbeiderklassen og dermed også en større etterspørsel etter matvarer. Prisstoppen har kostet den polske staten atskillige milliarder zloty. Bare i 1975 beløp priskompensasjonene seg til 100 milliarder zloty. Det ble derfor påtrengende nødvendig for Gierk-regimet å gå til forhøyelse av matvareprisene. I juni 1976 kom beslutningen. Prisen på kjøtt skulle gå opp med 70%, smør opp med 50%,

sukker opp med 100%. Disse eksemplene viser at en atskillig større del av arbeidernes lønninger går med til anskaffelse av matvarer.

ARBEIDERNE FYLKER SEG BAK RØDE FANER

De enorme prisforhøyelsene ble også denne gangen for mye for den polske arbeiderklassen. Den 25. juni brøt det ut en ny streikebølge over Polen. I arbeiderforstaden Radom, sør for Warszawa startet arbeiderne på våpenfabrikken Walter en marsj mot Warszawas sentrum. Under marsjen inn mot byens sentrum sluttet arbeidere fra andre fabrikker opp om arbeiderdemonstrasjonstøtet. Arbeiderne bar røde faner og sang Internasjonalen Demonstrasjonstøtet tok veien mot partibygningen der arbeidernes krav om å få snakke med partiets første sekretær ble avslått. Dette resulterte i at arbeiderne tok i bruk makt for å komme seg inn i partibygningen og lot sitt hat komme til uttrykk ved at de maltrakterte revisjonistenes salonger. På veggene ble det malt paroler som: "Ned med forræderens parti!" Dette viser at arbeiderne har en klar forståelse for hvem som er deres fiender og at de intet har å vente seg fra det hold. Som kronen på verket satte arbeiderne fyr på partibygningen.

Ved middagstider var hele byen i opprør og regjeringen ble tvunget til å gripe inn med militære styrker også denne gangen. 30 fly med våpen og soldater ble fløyet til Radom. Politisk og sikkerhetspoliti ble satt inn. Etter voldsomme kamper på gaten, der arbeiderne hadde bygget barrikader, lyktes det å slå ned oppstanden, og ved 23-tiden var det rolig. Mange arbeidere var blitt skadet, og ifølge endel vesteuropeiske tidsskrifter og aviser hadde den militære intervensjon kostet 17 arbeidere livet.

Spørsmålet om hvor omfattende disse demonstrasjonene var, hersker det endel uenighet om. Ifølge de polske myndighetene dreide det seg bare om noen få "forvilledte" arbeidere og at det hadde vært en enkel sak å få slutt på demonstrasjonene. Ifølge tyske og franske aviser var det også omfattende demonstrasjoner i seks eller sju andre byer, bl.a. Plock, Poznan, Wronac og flere industrier i Warszawa. Arbeidere på Karol-Swierczewski-smien og transistorfabrikken TEWA skulle ha gått ut i streik og det skulle innebære minst 15000 arbeidere bare i Warszawa.

DEN POLSKE LÆRDOM

Hva har så disse streikene og demonstrasjonene lært den polske arbeiderklassen?

Arbeiderne har gjennom oppstandene i 1970-71 og juni 1976 fått klar bevissthet om det polske revisjonistpartiets falskhet og forræderi og en bevissthet om den polske statskapitalismen som et brutalt og totalitært undertrykkelsessystem som ikke har det minste til felles med proletariatets diktatur. Arbeiderne har fått et klart bilde av hvor kampen går i det polske samfunnet, nemlig mellom det nye borgerskapet og arbeiderklassen. Både under oppstandene i 1970-71 og i juni 1976, sto arbeiderklassen alene mot undertrykkerne, det nye borgerskapet i parti- og statsapparatet. Senere har intellektuelle ved universitetene sluttet opp om den såkalte arbeidernes forsvarskomite, KOR, som bl.a. har arbeidet med å få frikjent de arbeidere som ble arrestert under junihendelsene.

KOR er ingen enhetlig politisk organisasjon, men består av borgerlige opposisjonelle, rådsocialister og endel som kaller seg marxist-leninister. De som mistet jobbene sine under

oppstandene i juni ifjor, har tatt initiativ til å danne arbeiderkomiteer. Kontakten mellom den polske arbeiderklassen og opposisjonelle intellektuelle er blitt styrket ved dannelsen av KOR. KOR har sine hovedbaser blant de intellektuelle i Warszawa og Krakow. Myndighetene benytter alle muligheter til å svarte KOR og bl.a. er KOR i "Polytika", revisjonistenes hovedorgan, blitt framstilt som en organisasjon som har kontakter med nynazister i Vest-Tyskland. På universitetet i Warszawa har det vært en rekke arrestasjoner pga et opprop til myndighetene om å slippe fri de som fremdeles satt i fengsel etter junihendelsene ifjor. Over 700 studenter hadde skrevet under på det. I sommer ble en KOR-aktivist funnet drept utenfor sitt hjem, og man mente at han var blitt myrdet av revisjonistenes agenter. Flere tusen demonstrerte ved hans begravelse i Krakow. Selv om oppstandene i 1970-71 og i juni ifjor sjokkerte mange innen PZPR og dets ungdomsforbund, ser det ikke ut som om Gierk og hans medsamensvorne har tenkt å liberalisere systemet. Tvert imot blir politikken deres stadig mer repressiv og enhver opposisjon

mot regimet skal knekkes.

Hendelsene i 1970-71 og 1976 har vist at arbeiderklassen i Polen har gått inn for og i spissen for å ta opp kampen om samfunnsmakten. Beklageligvis lyktes det ikke å samordne aksjonene omkring 25. juni 1976 - noe som gjorde at de ikke ble så omfattende som de kunne ha blitt. Regjeringen går aktivt inn for å hysje ned alle streiker og demonstrasjoner. Dette svekker muligheten for en samordning av aksjonene mot den forræderske revisjonistregjeringen. Men hendelsene i 1970-71 og juni 1976 har gitt de polske arbeiderne en økt tillit til egen styrke, og de polske arbeiderne går i spissen for å vise arbeiderklassen i de øvrige øst-europeiske landene veien de må gå i kampen mot det egne borgerskapet og sosialimperialismen. Slik de polske myndighetene har tacklet disse arbeideroppstandene, minsker muligheten for at arbeiderklassen i de andre østeuropeiske landene skal ha illusjoner om hvilke motstandere de står overfor i en klassekonfrontasjon, og dermed økt forståelse av at arbeiderklassens frigjøring bare kan være dens eget verk.

SVAR PÅ KRITIKK

En sympatisør har reagert på artikkelen "Polen - revisjonismens mare". Vedkommende peker på uheldige uttrykk som er egnet til å gi illusjonsskapende begreper. Som eksempel nevnes påstanden om at den polske arbeiderklasse vet og forstår

at det finnes uløselige klassemotsigelser i Polen. Redaksjonen er selvsagt inforstått med at klassemotsigelser ikke er uløselige.

Videre påpeker innsenderen at det er politikken innhold som må være avgjørende når en vurderer utenrikspolitikken til en sosialistisk stat og ikke at "sosialismen radbrekkes i og med en økonomisk forbindelse med et imperia-

listisk land".

Kritikken går også ut på at ordet folkedemokrati brukt om proletariatets diktatur er egnet til å skape illusjoner om at det er folkeflertallet i sin alminnelighet og ikke arbeiderklassens rolle som er avgjørende.

Redaksjonen støtter fullt ut kritikken som er fremsatt.

Sympatisører undres også på hvordan det kan ligge en kime til kontrarevolusjon i den historiske sammensmelting av Polens sosialistparti og det gamle kommunistparti i PZPR. Denne kimen består, selvsagt i de posisjoner som opportunist og reformister fra sosialdemokratiet kunne skaffe seg gjennom denne sammensmeltingen.

Red.

Det er ikke mange gitt å bli helgen i levende live. Derfor er det så hyggelig å registrere slike tilfeller, og akkurat i disse dager er statsråd Gjerde i ferd med å bli kanonisert. Glorien hans lyser bjart og rein på vår lyseblå, sosialistiske himmel.

I en tid med kravmentalitet og egoisme er det dobbelt koselig å registrere at det finnes store menn - virkelige sosialister i toppsjiktet i norsk politikk, menn som går i sporet til tidligere hjørnestolper i radikal, norsk sosialisme. Jeg tenker på karer som Trygve Lie og hvorfor ikke også Håkon Lie.

Men det er en liten ting som irriterer meg en smule. Det gjøres forskjell på folk. Da Bjartmar sto fram med sitt glitrende forslag, ble det slått opp i alle media. Jeg ble så overveldet at jeg straks rykket ut med en pressemelding, men det ble ingen reaksjon. Jeg syntes sjøl at meldingen var god og vesentlig, men likevel.....

Den gikk i korte trekk ut på at heller ikke jeg for anger mer i lønn ved neste lønnsoppgjør enn Bjartmar

Gjerde. Jeg sa ikke et ord om at det ville tredoble min inntekt enda jeg ikke ville gjøre krav på betaling for arbeid i de komiteer jeg måtte være med i. Heller ikke ville jeg kreve gratis reiser. Jeg kunne til og med tenke meg å takke nei til kostbare midt-dager til kr. 2000,- pr. kuvert.

Derfor var det litt av en skuffelse at avisene valgte å øverse hele meldingen og at fjernsynet ikke var innfaset. Og jeg som hadde klipt meg med Bjartmarfrisyrer for å gjøre godt inntrykk. Nåja, håret vokser fort ut igjen.

Men - helgen eller ikke helgen - Gjerde kan nok ikke stå imot det enorme presset alene. Han kommer nok til å bli tvangsbevilget et lite lønnstillegg til våren - et tillegg på størrelse med det våre omtalte og kurtiserte (før valget) pensjonister skal leve av hele året.

Når de samordnede og korrupte oppgjør har reddet landet fra bankerot, så blir det nok råd med noen krone til de som har nok fra før. De andre skal betale kalaset.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.
Røde Fane pr. år - kr. 28.
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

"HELE FOLKET I ARBEID"?

I 1977 ble krisa i det kapitalistiske verdenssystemet ytterligere styrket. Ringvirkningene bredde seg til flere og flere områder og bransjer, og virkningene gikk også mer i dybden, krisa festet sitt grep om hele økonomien. Troen på at 1977 skulle markere slutten på krisa var ved årets utgang avløst av en dyp pessimisme i kapitalistklassen allmennt. Denne forverrede konjunkturutviklinga har også hatt konsekvenser for sosialdemokratiets krisepolitikk.

De viktigste kjennetegn ved denne politikke fram til årsskiftet, har vært forsøk på krisedemping med statlig kontroll og støttetiltak ikke minst i internasjonal sammenheng. Slik kunne den ekspansive tendens til statsmonopolkapitalismen som ligger i sosialdemokratiet komme ytterligere til uttrykk gjennom krisa. Samtidig prøvde i alle fall det norske sosialdemokratiet i motsetning til det tyske, å dempe arbeidsløsheten, for å unngå sosial uro, og slik beholde arbeiderklassen i LOs favntak. Men en slik politikk kunne bare ha sjanse til å lykkes hvis den virket relativt hurtig. Krisa ble for sterk, og mot slutten av 1977 kom tendensene til omlegging. Som vi i drøen en rekke ganger har gjort klart i forskjellige sammenhenger, betraktet vi de sosialdemokratiske tiltakene som en flikking på en krise i kapitalismen den ikke kunne rå med. De fundamentale lovmessigheter som fører til stadig tilbakevendende kriser forblir uendret også idag. Det er paradoksalt nok denne objektive og ukontrollerbare mekanismen som

kan føre til at krisa midlertidig lettes, og det er den som også fører til at den vill vende tilbake. Vår analyse er nå blitt bekreftet. Det er vel derfor riktigst å si at det derfor ikke dreier seg om en total omlegging av politikken, men at sosialdemokratiet tilpasser seg det uunngåelige: de forverrede langsiktige perspektivene.

Sosialdemokratiet blir stilt overfor et stadig større press fra kapitalistklassen om å la krisa gå sin gang på

vanlig kapitalistisk vis, en strukturendring i økonomien som lar de svake kapitalistene gå under og samtidig fører til massearbeidsløshet. Den kapitalistiske dyrehagen vill bare la seg regjere av jungelens lov. Det nye i situasjonen er at DNA idag lar denne prosessen løpe uhemmet uten de dempende tiltakene for å unngå arbeidsløshet som vi så tidligere. Også i Norge aksepteres idag arbeidsløshet som et økonomisk middel.

De to viktigste enkelttelementene i dette bildet er omleggingen av de spesielle støttetiltakene til industrien og rentehevingen. Begge tiltakene, men særlig det siste er et uttrykk for at finanskapitalens stilling blir styrket gjennom krisene på det imperialistiske stadium.

De tidligere støttetiltak, som hadde som oppgave å dempe de umiddelbare utslag av krisa og holde bedrifter gående til det kom bedre tider, hemmet kapitalens sanering av seg selv. Det er klart at en slik virksomhet vill bli trappet ned, særlige støttetiltak vill ventelig ikke falle helt bort, men få

en ny funksjon, en prioritering av de sterkere bedriftene som kan ekspandere.

Det er også dette som ligger bak rentehevingen. Den vill ikke bare forandre rentenivået, men også gi finanskapitalen en langt større evne til å skille mellom låntakere og slik gi den anledning til å overvåke strukturaliseringen ved å gi billigere lån til de bedrifter det skal satses på. Denne differensieringen er kanskje det viktigste moment i hele rentehevingen, et soleklart eksempel på finanskapitalens utvidete kontroll.

En slik politikk vill også ramme småborgerskapet som helhet. I forbindelse med omleggingen av rentepolitikken opplevde vi derfor konstellasjonen fra EEC-kampen på ny med Høyre og DNA isolert og forenet i Stortinget. Også arbeiderklassen krever billige lån, men selvsagt ikke til investeringer som småproducentene, men til dyre forbruksmidler. Like lite som i EEC-kampen dreier det seg her om sammenfallende klasseinteresser eller om en klasseallianse.

Tvertom. Når de krisedempende tiltak fra DNA er dunstet vekk, står partiet ennå mer åpent fram som kapitalismens forvalter også når kapitalen på det mest brutale sanerer seg selv. Da er bare klasse mot klasse en brukbar parole. Innsikten i denne situasjonen kan være det første skritt til å skape den subjektive kraften som kan virkeliggjøre parolen.

INNSAMLINGSAKSJON TIL ERITREISKE FLYKTNINGER

Den eritreiske hjelpeorganisasjonens (ERA) norske avdeling starter i disse dager en innsamlingsaksjon til støtte for de tusener av eritreere som lever utenfor Eritrea som flyktninger. De innsamlende midlene vill også gå til gjenreisningsarbeidet innen de frigjorte områdene innen selve Eritrea. Penger kan sendes til: Eritreiske Hjelpeorganisasjon, Box 2853 Tøyen, Oslo 6. Postgiro 2 31 67 43

FIRE ERITREISKE KAMERATER DØDE

I forbindelse med at fire eritreiske kamerater bosatt i Norge omkom i en bilulykke den 24. desember i fjor, sendte KA og KUL følgende kondolansse: "Til EFLEs avd. i Norge. Kamerater. Den triste meldingen som ble sendt ut over norsk Televisjon julaften kom som et sjokk på alle oss som har hatt forbindelse med den eritreiske avd. av EPLF i Norge. På samme måte som vi sammen med dere har delt glæden over EPLFs seierrike frammarsj i Eritrea, på samme måte deler vi nå den sorg som dere nå føler over de kamerater som nå er gått bort. Det eritreiske folkets frigjøringskamp gjelder ikke bare Eritreas frigjøring. Det er en

del av det internasjonale proletariats kamp mot undertrykkelse og i denne kamp er EPLF ute for Eritrea utvilsomt frontsoldatene forlengede arm. La derfor tapet av de fire kamerater mane oss alle til økt kamp.

LENGE LEVE DET ERITREISKE FOLKETS FRIGJØRINGSKAMP

LEVE DEN PROLETARISKE REVOLUSJONEN

SEIER FOR MASSENE

For Kommunistisk Arbeiderforbund og Kommunistisk Universitetslag
Eyvind Viken "

De fires navn var:
Teceste Tekle
Youhannes Tesfay
Giotom Fessehazion Menelik
Eyob Fessehazion Veldeghabr

Redaksjonen i den røde Arbeideren kjente gjennom direkte kontakt til deres faste og bevisste revolusjonære holdning. Vi vill være dem evig taknemlig også for det bidrag de fikk tid til å yte til å utvikle den kommunistiske bevegelsen i Norge. De fire ble begravet under stor deltakelse i Oslo den 2. januar.

LYTT TIL RADIO TIRANA

Gjennom Radio Tirana, kringkastningen til Albania, kan interesserte høre siste nytt i kampen mot revisjonismen. Desuten får en gjennom Radio Tirana informasjon om den sosialistiske oppbyggingen i Albania.

Sendingene fra Radio Tirana kan fåes inn på kortbølgen. På engelsk sender Radio Tirana hver dag til følgende tider:
Kl. 7.30-8.00 i 31 og 42 meterbandet
Kl. 17.30-18.00 31m og 42m
Kl. 19.30-20.00, 31m og 42m
Kl. 21.30-22.00 31m og 42m.
Kl. 23.00-23.30, 31m og 42m og 215 m.

Radio Tirana har desuten flere daglige sendinger på bl. a. fransk, spansk, tysk og italiensk. Følg kampen mot teorien om de 3. verdener - lytt til radio Tirana.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.: Postboks 2863
Tøyen, Oslo 6
Tlf. 37 63 60
AKERSHUS: Marie Nordby
Bekkevn. 4
2006 Løvenstad
BUSKERUD: Peter O. Pedersen
Solberggt. 10 B
3000 Drammen
TELEMARK: Harald Baun
Grønlynn. 18B,
3900 Porsgrunn
VEST-AGDER: Jan Erik Ryen,
Kongens gt. 48,
4600 Kr. sand.
SØR-TRØNDELAG: Ingmann Eidskrem,
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim
BERGEN: Morten Simonsen,
Solliia 3,
Øvsttun,
5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8
BERGEN: Postboks 29
5014 Universitetet
5000 Bergen
TRONDHEIM: Ingmann Eidskrem
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim.
TROMSØ: Hanne Edvardsen
Postboks 436
9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

RØDE FANE NR. 4-77 FORELIGGER

Nummeret konsentrerer seg ikke om noe bestemt tema, men bringer artikler om en rekke forskjellige emner. Av innholdet nevner vi Harald Berntsens innlegg om proletariats diktatur mot NKPs Martin Gunnar Knudsen og AKPs Jørn Magdal i Det Norske Studenter-samfunn tidligere i år, første del av en større artikkel av Jørgen Sandemose om Lenins teori om Imperialismen, og Stein Hoftvedts kommentar til "Leninistene" i SV. Videre bringer Røde Fane nr. 4 en artikkel om Kommunistisk kulturpolitikk og en analyse av siste års utvikling i Kina. Det dreier seg med andre ord om en allsidig sluttstrek for 1977-årgangen av Kommunistisk Arbeiderforbunds teoretiske tidsskrift.

Røde Fane koster kr. 10,-, årsabonnement (4nr.) kr. 28,-. Bestill fra KA, postboks 2863, Tøyen Oslo 6. Det er fare for at abonnementsprisen vill stige fra og med nr. 1-78, så benytt sjansen til å få en billig årgang av tidsskriftet!

og hardt styrke proletariatets diktatur, som et mektig våpen i byggingen av sosialismen og dets forsvar fra indre og ytre fiender."

Det er tydelig at KAPO her tenker på den kampanje for å styrke og befeste proletariatets diktatur i Kina som de fire marxist-leninistene Yao, Chang, Wang og Chiang etter direktiv fra MAO ledet, før revisjonistene grep makten i KKP. Denne kampanjen er forlengst avsluttet, og produksjonsøkning settes i dag som viktigste målsetting. KAPO kritiserer videre KINA-revisjonismen ved å si:

"Et virkelig sosialistisk land kan aldri basere sin utvikling på kreditt og lån fra imperialistiske land. Det kan ikke åpne sine dører for eller gjøre konsesjoner med utenlandske kapitalistiske kompanier. Det kan ikke basere sitt forsvar på allianser og enhet med imperialistiske og reaksjonære krefter."

I dag ser Albania det som en hovedoppgave å forsvare marxismen-leninismen, proletariatets ideologi: "For Arbeidets Parti Albania er marxismen-leninismens sak og ideene fra oktober(revolusjonen) kjære, det har tatt alt i betraktning for dets seier og forsvar."

"Dette er årsaken til hvorfor det (partiet) har kjempet og kjemper uten barmhjertighet mot alle marxismen-leninismens fiender, hvem de enn er: imperialister eller kapitalister, borgerlige reaksjonære, forrædere og renegater av alle slag, i øst eller vest, åpne eller skjulte."

I tråd med dette legger Albania i dag stor vekt på å forsvare den marxist-leninistiske teori mot revisjonismen:

"De moderne revisjonistene, gamle og nye, av hvilket slag de enn måtte være, kjemper om å vinne det internasjonale borgerskaps og revisjonismens tillit, spesielt USA-imperialismens, men også tilliten fra Sovjets sosialimperialisme, for å ødelegge revolusjonen og folkenes frigjøringskamp. De revolusjonære kreftene må kjempe en hard krig mot de bakstrevsre kontrarevolusjonære kreftene. De må kjempe mer enn noen gang for å avsløre og knuse de reaksjonære teorier og det ødeleggende snakket til revisjonistene, renegatene og forræderne. Dette er en viktig oppgave for de marxist-leninistiske partiene, for proletariatet og folkene for å føre fram revolusjonens store sak i verden. Lenins ord om at uten en resolutt, barmhjertighetsløs kamp på alle områder mot de "borgerlige arbeiderpartier", mot opportunistiske tendenser, kan en ikke snakke om kamp mot imperialismen eller om marxisme eller den sosialistiske arbeiderbevegelse. Lenins ord om at kamp mot imperialismen blir et falskt og tomt slagord om den ikke er nært knyttet til kampen mot opportunisten, er i dag mer aktuell enn noen gang."

I denne forbindelse fortsetter KAPO med å angripe de som i likhet med den 2. internasjonales representanter preket forsvar av fedrelandet:

"All opportunistisk råttenskap og forræderiet til de n 2. internasjonale ble avslørt i løpet av 1. verdenskrig, da dets ledere åpen t gikk sammen med borgerskapet i den den interimperialistiske krigen med slagordet om "forsvar av fedrelandet". I dag er det folk som ved å maskere seg med "marxistiske" slagord og ved å manipulere med sitater tatt ut av sin sammenheng bygger opp "nye" teorier og snakker om alt, unntagen revolusjonen."

"Lenin og bolsjevikene gikk imot demagogien til de opportunistiske lederne i den 2. internasjonale på spørsmålet om "fedrelandsforsvar" i den imperialistiske krigen som satte arbeidere i forskjellige land

opp mot hverandre og gjorde dem til kanonføde for borgerskapets interesser, med det revolusjonære slagord: Proletariatet i hvert innblandet land skal reise seg mot sitt "eget" borgerskap, den imperialistiske krigen må gjøres om til borgerkrig for å styrte borgerskapet og etablere proletariatets diktatur. I motsetning til det sosialjåvinistiske preiket til renegatene i 2. internasjonale som oppfordret proletariatet til å forene seg med sitt "eget" borgerskap, ville Lenin og bolsjevikene utnytte de interimperialistiske motsigelsene til revolusjonens seier og sak.

Det anti-marxistiske preiket til tilhengerne av "teorien om de tre verdener" som oppfordrer proletariatet til å forene seg med sitt "eget" borgerskap for å forsvare nasjonal uavhengighet fra en supermakt og oppgi revolusjonen, er identisk med de sosialjåvinistiske tesene til den 2. internasjonale."

Videre fortsetter KAPO med å gå inn på klassekampen i de imperialistisk undertrykte land:

"(I dag) har nye folk dukket opp, folk som følger i den 2. internasjonales fotspor, (folk) som skiller kampen for nasjonal uavhengighet fra kampen for sosialismen, og gjør et stort nummer av det faktum at hvis du snakker om perspektivene for den proletariske revolusjon i landene i den såkalte "tredje verden", er dette blakusme, trotskisme og at en hopper over stadier. Målet til disse nye opportunistene

er å fornekte proletariatets ledende rolle i den anti-imperialistiske revolusjon, å hindre folkene i disse land i å kjempe mot borgerskapet og de reaksjonære, pro-imperialistiske regimer, å forhindre (folkene) i disse land i å kjempe mot USA-imperialismen og de andre vestlige imperialistiske makter (og i stedet oppmuntre til) allianse med disse kontrarevolusjonære krefter, slik disse opportunistene preiker i dag."

"Lenin viste at det nasjonale spørsmål bare kan bli fullstendig løst på basis av den proletariske revolusjonen, at den revolusjonære kampen til de undertrykte folkene mot imperialismen er den eneste vei

til deres frigjøring fra undertrykking og utbytting, at denne kampen er en mektig alliert av og reserve for den proletariske verdensrevolusjon."

"(Lenin) lærer oss at kommunistene ikke støtter enhver nasjonal bevegelse i de undertrykte land, men bare de bevegelser som virkelig er rettet mot imperialismen og som skaper premisser for utvikling av proletariatets sosiale revolusjon. De som under påskudd av kampen mot de to supermaktene eller en av dem støtter opp om de mest reaksjonære krefter i borgerskapet i disse tidligere koloniale og halvkoloniale land og som velsigner utbyttingen i disse land foretatt av forskjellige imperialistiske makter for å skape en såkalt "forent verdensfront" mot Sovjets sosialimperialisme, har ingenting til felles med læren til den store Lenin."

KAPO sier videre at "3-verdensteorien" har det samme mål som Krustsjovs teorier, eurokommunismens teorier om "historisk kompro-

miss" osv. Dette mål er å "utslette revolusjonen og bevare status quo i den kapitalistiske orden." "Å forsvare "3-verdensteorien" betyr å bli en medhjelper til interessene til den USA-ledete imperialismen, borgerskapet og den internasjonale reaksjon. Talsmennene for denne anti-marxistiske teori spekulerer med den nasjonale uavhengighets sak, skiller denne fra revolusjonens seiers sak og gjør bruk av denne for å rettferdiggjøre deres pragmatiske politikk med prinsipp-løs allianse med USA-imperialismen og med de andre imperialistiske makter og med forskjellige reaksjonære krefter."

Til slutt kommer KAPO inn på KKP's påstand om at det ikke lenger eksisterer noen sosialistisk leir. KAPO sier at dette ikke er noe annet enn "anti-marxistiske standpunkter som deres tilhenger trenger for å åpenbare sin sanne karakter, for å rettferdiggjøre sin oppgivelse av sosialismens og oktoberrevolusjonens idealer, de sosialistiske lands felles kamp mot imperialismen, de sosialistiske lands internasjonaltiske plikt til å støtte verdensproletariatets revolusjonære bevegelse mot borgerskapet."

Til slutt sier KAPO at Den Sosialistiske Folkerepublikk Albania under ledelse av Arbeidets Parti og Enhver Hoxha alltid vil forsvare marxismen-leninismen mot enhver form for revisjonisme.

Til dette trenger Albania alle revolusjonæres støtte. Vi i KA vil si at i dagens situasjon er det viktigere enn noen sinne å forsvare den albanske posisjonen. Forsvar av Arbeidets Parti Albania er forsvar av marxismen-leninismen!

HARDT PRESS PÅ BLOCK-WATNE-ARBEIDERNE

Tømmerne ved Block-Watne, som nå har streiket siden begynnelsen av desember, står fortsatt på sine krav, dvs. at Distriktenes Oppmålingskontor og ikke bedriften skal måle opp arbeidet deres, krav som er av vital økonomisk interesse for de berørte tømmerne. I løpet av den tiden streiken har pågått har den imidlertid gjennomgått flere utviklingsfaser. I øyeblikket er det grunnlag for å hevde at streiken er inne i en avgjørende fase trass i at massemedia vier den liten oppmerksomhet. Dette gjelder den politiske utvikling i streiken, som truer med å utvikle seg i retning av en mindre-tallsstreik.

DE FØRSTE DAGENE

Streiken var i utgangspunktet relativt spontan og lite gjennomdrøftet. Dette var noe ikke minst Bygningsindustriarbeiderforbundet, som typisk nok helt til å begynne med stilte seg "velvillig" meglende til tømmerne, påpekte. En annen indikasjon på dette er at oppsigelsestruslene ikke ble tatt alvorlig av de streikende, enn si av forbundet. Videre var det i streikens første dager ca. 1/4 av de ca. 70 arbeiderne som møtte på sine arbeidsplasser. Særlig gjaldt dette arbeidere som jobbet på de mindre byggeplassene. Likevel ga nettopp dette forholdet allerede fra første stund av bedriften anledning til å hevde overfor de streikende at streiken ikke var effektiv, et argument som har gjennomslagskraft enten det medfører rettighet eller ei. Endelig var aksjonskomiteen for de streikende i denne første tiden hemmelig, dvs. uten offisielle talsmenn, noe som gjorde både informasjonsvirksomhet utad og støttearbeid utenfra vanskelig i denne første fasen.

OPPSIGELSENE

Imidlertid vedtok et klart flertall blant tømmerne å fortsette streiken trass i oppsigelsestruslene. Det nye med denne oppsigelsen var imidlertid at den kunne gjennomføres i ly av den nye arbeidsmiljølovens §66. Forbundet var dermed ute av bildet, deres oppgave kunne ikke være å kjempe for arbeidere oppsagt på lovlig vis, ble det hevdet. 40 tømmerne (noen fortsatte i arbeidet, andre søkte seg andre jobber) valgte omsider å fortsette kampen idet de fremdeles betraktet seg som ansatt ved Block-Watne.

Kommunistisk Arbeiderforbund framhevet i denne situasjonen overfor de streikende at arbeidet for å oppheve oppsigelsene via rettsapparatet bare ville representere en politisk demobiliserende ørkenvandring. Dette gjelder selvsagt like mye nå som det gjaldt umiddelbart etter oppsigelsene. I stedet trakk vi fram nødvendigheten av å utvide aksjonen i form av solidaritetsaksjoner fra øvrige ansatte ved Block-Watne og fra andre bygningsarbeidere i distriktet. Disse forholdt seg i den daværende situasjonen avventende og representerte dermed den viktigste målgruppen med hensyn til å utvide aksjonen.

TILSPISSET BLANT DE ANSATTE

Bedriften agiterte imidlertid desto ivrigere blant disse gruppene. Resultatet ble et vedtak nylig der 400 øvrige ansatte har godtatt bedriftens agitasjon og krever av de streikende at de skal nedlegge streiken og vende tilbake til arbeidet "for å sikre arbeidsplassene". (En må regne med at med unntak av aksjonskomiteen ville de streikende ha fått arbeidet tilbake.)

Dette vedtaket er selvsagt dypt reaksjonært. Og det er en like klar sabotasje av arbeiderinteresser når

(primært uorganiserte) folk i distriktet lar seg hyre og slik bidrar til at aktiviteten på Block-Watnes byggefelter pågår, om enn dårlig.

Det beklagelige er imidlertid at disse forholdene ikke bare har med reaksjonær bevissthet og bedriftens manipulasjon å gjøre, men også skyldes en lite offensiv taktikk fra de streikendes endes side. Slik sett truer isolasjon og mindretallsstreik med å ramme de streikende, trass i både verbal og økonomisk støtte.

STØTTEN TIL DE STREIKENDE

Ikke minst fra andre bedrifter innen byggebransjen kommer det regelmessig støtte både politisk og økonomisk. I lengden kan imidlertid ikke arbeiderne leve på understøttelse fra andre arbeidere i distriktet. Klarere enn ellers demonstrerer dermed Block-Watne-streiken hvordan det er den politiske støtten som er avgjørende for en streiks utvikling. I skrivende øyeblikk har tillitsmannsutvalget ved Borregaard og Sarpsborg Samorg arrangert et møte for å ta opp situasjonen ved Block-Watne med arbeidere fra distriktet. Dette møtet kan representere en åpning.

Til de streikende sier vi dermed: Styrk flertallsperspektivet i streiken gjennom offensiv taktikk overfor øvrige arbeidere ved Block-Watne og ellers i distriktet!

Til de streikendes arbeidskamerater: Støtt opp om de streikende med aksjoner. Det kan gjelde dere neste gang!

Til alle andre arbeidere: Støtt Block-Watne-arbeiderne økonomisk, politisk og gjennom støtteaksjoner!

Aksjonsutvalget for tømmerne
BWB, Østfold, Jernbanegt. 18.
1700 Sarpsborg.
Postgiro: 5 36 13 57

SADAT-BEGIN: De revolusjonære styrker stillingen

Den røde Arbeideren har i forbindelse med den siste tidens hendelser i Midt-østen hatt et intervju med en kamerat fra Palestinafronten som nettopp er kommet hjem etter et 14 dagers opphold i Libanon, såvel i Beirut som ved fronten i sør tett opp til den israelske grensa. Vi tror intervjuet på en klar måte gir et godt innblikk i situasjonen i Libanon og de revolusjonære kreftenes stilling i landet.

Dra: Hvorfor reiste du ned til Libanon på dette tidspunktet?

AJ: Som medlem i Palestinafronten ville jeg så godt som mulig sette meg inn i den politiske situasjonen, og tok derfor kontakt med PLO og de to største kommandoorganisasjonene, PFLP og Fatah, samt med libanesiske revolusjonære, bl. a. ASAB (Arab Socialist Action Party), som er PFLPs libanesiske søsterparti. Videre reiste jeg med PFLP kamerater ned til fronten i sør-Libanon, der jeg fikk et godt innblikk både i den politiske og den militære situasjonen.

Dra: Hvilket inntrykk fikk du av stemningen i sør?

AJ: Kampmoralen var på topp hele tida, de palestinske revolusjonære var fast bestemt på å forsvare sine posisjoner. Til tross for Riad- og Shataraavtalenes bestemmelser om at palestinske stillinger skulle overtas av libanesiske høyrestyrker har palestinerne og de libanesiske progressive full kontroll over store deler av sør-Libanon. Jeg la spesielt merke til den kameratslige tonen blant frihetskjemperne. Også det arbeidet som drives på det me disinske, kulturelle og det politiske feltet i områdene kontrollert av de progressive libanesiske og palestinske kreftene, gjorde et sterkt inntrykk på meg. Den palestinske befolkningens holdning til løsning av det palestinske spørsmål var helt klar: Vi godtar ikke Geneve-forhandlinger og mini-Palestina. Bare frigjøring av hele Palestina er vårt mål. De imperialistiske landene og de reaksjonære arabiske regimer skal ikke få påtvinge oss ny flyktningtilværelse på Vestbredden.

Dra: Den politiske situasjonen som oppsto i forbindelse med møtet Sadat-Begin gjorde at PFLP la opp til en taktikk som tok sikte på optimalt å utnytte situasjonen til de revolusjonæres fordel. Her var det viktig å få vakkende elementer til å avvise det komplott som Israel, USA-imperialismen og den arabiske reaksjon representert ved Egypt i dette tilfellet, satte i verk for å knuse den palestinske revolusjon. Hva var PFLPs holdning til denne nye situasjon, hva var egentlig PFLPs taktikk?

AJ: Alle fraksjonene innenfor PLO og PLO-ledelsen godtok et 6pkt. program på en konferanse i Tripoli 5. 12. 77, et program som ensidig fordømmer Sadats israelsreise, og ensidig avviser sikkerhetsrådets resolusjoner 242 og 338, og endelig avviser alle internasjonale konferanser, Geneve-konferansen inkludert, som tar utgangspunkt i disse resolusjoner. Programmet godtar bare overtakelse av deler av palestinsk land uten forhandlinger med fienden og uten anerkjennelse av Israel. Dette siste er en seier for PFLPs politikk, og betyr en radikalisering av den palestinske motstandsbevegelsen. Dette 6 punktts programmet vil, hvis det følges, bety et hardt slag for de imperialistiske maktene som gjennom lengre tid har presset på PLO for å få organisasjonen til å delta i Geneve-forhandlinger og akseptere mini-Palestina. PFLPs taktikk er nå å få en størst mulig del av frigjøringsbevegelsen til å binde seg mer for-

pliktende til programmet. Derfor ønsker de nå å få sammenkalt en ny sesjon av nasjonalkongressen for at 6 pkt. programmet skal avløse 15pkt. programmet som ble vedtatt på siste kongress. Da vil også PFLP innta sin plass i eksekutivkomiteen igjen. Denne taktikken vil mobilisere en større del av frigjøringsbevegelsen på et klart avvisningsstandpunkt. Dra: Det samme inntrykk sitter også vi inne med. Slik vi ser det har PLO ledelsen stilt seg sjøl i litt av et dilemma. De har jo i lengre tid gått inn for Geneve-forhandlinger, og ledende folk i ledelsen har gått inn for mini-Palestina i føderasjon med Jordan. Men allerede nå ser vi tegn til uenighet innen PLO-ledelsen, og ledende PLOere har kommet med uttalelser som bryter med det inngåtte program.

Fahoum sa f. eks. i et intervju at Sadats reise måtte fordømmes fordi den ødela for Geneve-forhandlingene. Også Arafat har kommet med uttalelser, bl. a. i intervju med Dagbladet 3. 1. 78. Her sier han: "Til tross for visse reservasjoner var den sovjetisk-amerikanske erklæringen om M. østen akseptabel for oss og kunne ha banet veien for Genevekonferansen" og "Det er synd at USA nå har ødelagt hele opplegget". Etter dette, tror du PLO-ledelsen kan motstå presset fra supermaktene og den arabiske reaksjon og følge programmet, og hva tror du vil skje om programmet brytes?

AJ: Mitt inntrykk fra Libanon var at PLO-ledelsen må følge dette programmet for å beholde massestøtten fra palestinerne. Det er vanskelig å si hva som vil skje om programmet brytes, men personlig tror jeg at alle kreftene som avviser kompromisser vil vinne stor støtte hos de palestinske massene. Det faktum at alle kommandoorganisasjoner har avvist Sadats reise og godtatt 6pkt. programmet, er blitt mottatt med begeistring av de

palestinske massene. Enheten på grunnplanet er blitt styrket, og det politiske grunnlaget for denne enheten er bra. Noe kynisk kan en si at Sadats reise har revolusjonert de palestinske massene, og i så måte var reisen en positiv hendelse. Reisen har også avslørt det reaksjonære egyptiske regimets karakter.

Dra: Dette kan vi være enige i. Og det er vel klart at den kritikk som de albanske kommunistene og Enver Hoxha har rettet mot den reaksjonære teorien om de tre verdner som nå kjøres ut av de nye maktthaverne i Kina, og av "AKP", har vist sin riktighet. Det er jo nettopp i Midtøsten denne teorien har vist sin reaksjonære karakter, bl. a. ved hyllingen av Iran, Egypt, Saudi-Arabia og Jordan som progressive. Fikk du vite noe om PFLPs standpunkt til denne teorien. AJ: Ja, jeg spurte om dette og jeg kan sitere hva PFLP talsmannen sa: "For oss i PFLP kom det albanske standpunkt som en bekreftelse på våre posisjoner for vi er uenige i teorien om de tre verdner. Vi tror ikke at alle kreftene i den 3. verden kan forenes og føre en felles kamp. Vi ser dette spesielt tydelig i vårt område. Vi følger dette direkte på kroppen, som da vi kjempet mot det jordanske regimet. Nå ser vi at det egyptiske regimet er vår fiende.

Denne teorien står i skarp kontrast til vår historie og hele verdens historie. Sloke krefter kan ikke sees på som våre allierte. Dette gjelder også Irans rolle i området. Regimet i Iran er direkte knyttet til imperialismen og ikke til de nasjonale frigjøringsbevegelsene og den progressive bevegelsen."

Dra: Dette er jo klare ord fra PFLP. Fikk du vite noe om PLOs standpunkt til denne teorien?

AJ: Alle jeg snakket med i Libanon, både fra Fatah, PLO og andre grupper tar avstand fra denne kontrarevolusjonære teorien. I det hele tatt har Kina med sitt standpunkt spilt seg helt ut over sidelinja. Alle palestinerne ser at hvis en hyller Saudi-Arabia, Egypt og Jordan som progressive, da befinner en seg lang borte fra den virkelighet som det palestinske folket befinner seg i. Israel kan også hylleres som progressiv fordi det er imot Sovjet, hvis det skal være kriteriet på hva som er progressivt og hva som er reaksjonært.

Dra: Syria, som før kjempa på fascistenes side mot palestinerne i Libanon skrev også under 6pkt. programmet. Hva er Syrias rolle i dag?

AJ: PFLP mener at i dag kan Syria være en taktisk alliert i kampen mot en separatfred Egypt-Israel. Dette fordi de i dag ikke direkte er en del av den israelsk-USA-egyptiske forbindelsen. Dette fordi separatfred Egypt-Israel direkte truer Syrias egne sjåvinistiske interesser i området. Dersom det blir inngått separatfred vil Syria direkte bli spilt ut over sidelinja i kampen mellom de reaksjonære arabiske regimer om innflytelse og dominans i området. Syria er også redd for å miste Golan-høyden. PFLP presiserte imidlertid sitt standpunkt på følgende måte: Dette får oss ikke til å glemme Syrias rolle og nærvær i Libanon og Syrias rolle i den andre løsningsplanen (dvs. Geneve, vår kom. red.), men vi tror at nå må kampen mot sionistene og høyrekreftene prioriteres framfor kampen mot syrerne. Vi kjemper for å få trukket ut så mange krefter som mulig fra løsningsplanene, for å trykke våre posisjoner."

(Mer om Syrias rolle i Libanon sto i forrige nr. av d.r.a.)

Dra: Syria er altså spilt ut over sidelinja hvis separatfred inngås. Men det samme kan sies å være tilfelle med Sovjet som også fordømmer Sadat. Separatfred truer vel Sovjets interesser i første omgang ved at de blir satt utenfor en eventuell fredsavtale. Det er vel på denne bakgrunn man må se Sovjets fordømmelse av Sadat. Sovjets rolle i området skulle vel være klar for enhver: Rivalisering med den andre supermakta, USA, om innflytelse og dominans.

AJ: Det er klart at Sovjet fører en politikk for å få maksimal innflytelse, og derfor støtter de av taktiske grunner Tripolikonferansen, og PLOs avvisning av Sadat, samtidig som de går inn for mini-Palestina og Geneve og støtter 242 resolusjonen. Sovjet har deltatt i forsøken på å presse PLO-ledelsen å ingå det ene kompromiss etter det

andre på imperialismens premisser. Dra: Hva med solidaritetsarbeidet i Norge?

AJ: Alle PFLPere jeg snakket med mente det var av avgjørende betydning å ta stilling til den klassekampen som pågår innen PLO, ta stilling for neifrontens politikk. Men det ble samtidig advart mot sektarisme i solidaritetsarbeidet. Alle krefter som bekjemper imperialismens likvidasjonsplaner må støttes, ikke bare PFLP. En må derfor prøve å skape enhet i solidaritetsarbeidet på et korrekt grunnlag og ungå unødvendige splittelser. Jeg kan foreslå å nevne at solidaritetsarbeidet for det palestinske folket blir lagt merke til hos palestinerne. I AL THAWRA MOSTAMERRA, PFLPs dagsavis ble

det trykt et bilde med omtale fra demonstrasjonen mot Sadats reise utenfor den egyptiske ambasad i Oslo. I omtalen sto det at ca. 50 mennesker del-

ok, deriblant medlemmer av Kommunistisk Universitetslag (KUL) og Palestinafronten. Denne avisa spres i masseopplag i dag.

Fra AL THAWRA MOSTAMERRA-PFLPs dagsavis. Bilde og omtale av demonstrasjonen utenfor Egypts ambassade i forbindelse med Sadats Israel-lesøk.

ende er hvor stor prosentvis del av gjennomsnittslønnen til industriarbeiderne som skal være grunnlaget for den garanterte minstelønn.

NAFs HOLDNING

Dette vil nok ikke bare være avgjørende for oss og Svensson, men også for NAF. NAF har nemlig stilt seg delvis positive til forslaget, dette åpenbart utifra å sette prosentvis lavt, meget lavt. Vi regner med at det fra dette holdet vil være snakk om en sats på 50-60 %. Et slikt forslag vil bety minimalt for noen få arbeidere og intet for de fleste, og må selvsagt forkastes.

Et slikt forslag som Jern og Metall kommer med er i prinsippet identisk med en ordning som har eksistert i Jern og Metallindustrien i mange år. Her basert på en prosentvis sats på 87%. Det er klart at om en slik ordning skal innføres generelt vil en slik 87% regel være et absolutt minimum, helst

bør en slik prosentvis sats logge på over 90% om den skal få skikkelig betydning for de lavtlønnede.

ULIKE REAKSJONER

Reaksjonene på forslaget har vært varierende. Ved siden av Kemisks delvise støtte har papirindustriarbeiderforbundet også gått inn for forslaget. Fra flere hold har imidlertid forslaget blitt møtt med en kald skulder. Hardest ut går Finn Nilsen, formann i bekledningsarbeiderforbundet, som gjør sitt beste for å tjene kapitalistenes ønsker gjennom å avvise forslaget fordi det ikke inneholder noe for å begrense lønnsglidningen. Vi for vår del regner med at dette vil skape adskillig forbitrelse i hans eget forbund, hvor det såvissst trengs adskillig lønnsglidning om arbeiderne skal få en levlig lønn.

KLEPPE TAUS

Finansminister Per Kleppe har ikke

kommentert forslaget, men etter de uttalelser som han kom med i radioens Politiske kvarter Lørdag 7.1. om at "et rimlig utfall av vårens lønnsoppgjør er at ingen grupper får økning i den disponible reallønn", er det ingen tvil om at Kleppe også på denne gang vil stå på kapitalistenes side. Sansynligvis vil han servere en mindre provoserende variant enn Finn Nilsens syn. Selve denne splittelsen innen fagapparatet og sosialdemokratiet er imidlertid interessant. Den har åpenbart sin bakgrunn i press fra, og redsel for grunnplanet i fagbevegelsen. Ledelsen i Jern og Metall og Papirarbeiderforbundet kjenner åpenbart bedre til stemningen blant arbeidsfolk og ønsker ikke å komme på kant med disse. Kleppe på sin side er åpenbart villig til å ta politiske risikoer i sitt arbeid for å bevare kapitalismen. Vår støtte til Jern og Metall er betinget, og betyr selvsagt ikke at vi betrakter denne del av fagapparatet som prinsipielt forskjellig fra andre deler. Det hele dreier seg om et

positivt enkeltforslag fra en gruppe sosialdemokrater. La det imidlertid også være klart at vi ikke støtter den delen av forslaget som går ut på at staten skal betale halvparten av dette. Dette vil gi Kleppe muligheter til å bruke arbeidsfolks skattepenger til å betale arbeidsfolks lønn med. Slikt har intet for seg for arbeiderklassen. Nå skal vi ikke unlate å peke på at den oppmerksomhet som nå rettes mot lavtlønnsproblemet meget lett kan avspore debatten. Også minstelønnsforslaget kan bli en avsporing om man ikke har det klart for seg at lokale forhandlinger og kamp, både for lavtlønnede og såkalte høytlønnede arbeidere er den viktigste faktor i dag for å sikre lønnsglidningen. Uansett lønnsoppgjør, minstelønnsforslag og andre forslag, er det denne kampen som må forberedes og føres.

RESULTATET AV SADATS...

Forts. fra s. 1

og jordreformer stoppet opp og ble erstattet med privatkapitalisme basert på utenlandske investeringer.

Imperialismens mål: "Fredelig sam-eksistens bak sikre grenser."

Under Sadat er det denne utviklingen som har skutt ytterligere fart. Døren ble åpnet på vid vegg for saudiarabisk oljekapital og vestlige kapitalvarer, i første rekke fra USA, men senere også fra europeiske land, bl. a. Norge. Dette skjedde mens egyptiske økonomiministre lovpriste den "frie markedsmekanisme, utenrikshandel gjennom minsket valutakontroll" og omlegging av statsapparatet i "demokratiet, frihetens og fremskrittets navn".

Den egyptiske kapitalismen trengte mest av alt til et stabilt borgerlig politisk herredømme. For å tekkes imperialismen måtte derfor sannsynlighetene for nye militære konfrontasjoner med Israel reduseres til et minimum.

Krisen i den egyptiske økonomien krevde vestlig teknikk og vestlige investeringer, noe som gjorde det nødvendig å sparke ut de sovjetiske sosialimperialistene. I stedet kom andre imperialister inn bakdøra samtidig med at hemmelige fredsfølere overfor Israel ble innledet.

De arabiske markedene må åpnes mot Israel.

Det er viktig å ha klart for seg kjerren i denne utviklingen. I og med styrkingen av USA-imperialismens posisjon i den arabiske verden var en ny situasjon i ferd med å oppstå i Midt-Østen. Innføring av fritt varebytte resulterte i at Israel ikke lenger utgjorde USAs eneste mulige base i området. Israels rent økonomiske stilling som det mest utviklede kapitalistiske landet i Midt-Østen ble nå det viktigste. Men denne rollen vil for USA først komme til sin fulle rett den dagen en "fredsslutning" i ro og mak kan åpne veien til de arabiske marked-

ene og mot økonomisk "integrasjon". I sin tid måtte likevel oktoberkrigen i 1973 til for å påskynde denne utviklingen.

Inntil da hadde sionistene vist seg en smule for ekspansjonistiske til at det passet med imperialistenes planer. For å komme i bedre posisjon for sine nasjonale, borgerlige interesser startet Sadat oktoberkrigen i 1973. Allerede 9 dager etter krigens utbrudd demonstrerte samme mann sin grenseløse iver etter forhandling med Israel. Han framsatte da en fredplan som skulle sikre Israel grensene fra før 1967. Den 23. oktober inngikk så Sadat en separat våpenhvile med Israel uten deltakelse fra våpenbroren Syria. Hva metoden angår, var dette m.a.o. en handling som ligner det som foregår nå. Avtalen gav Egypt tilbake 2,5 % av det besatte Sinai, et prosentall som skaffet Sadat helteglorien og gjorde det mulig for alvor å starte tilnærmingen mot den vestlige imperialismen. Dette var innholdet i oktoberkrigen. Den innebar en omstrukturering innenfor og i samsvar med imperialismen, og ikke et brudd med den. Som sådan er den selvsagt fortsatt en viktig del av bakgrunnen for å forstå de siste ukens hendinger. Så vel "fredsbestrebelsene" som de motsetninger som fortsatt består, må betraktes ut fra den overordnede imperialistiske dominansen i Midt-Østen. Dette gjelder både tilnærmelsene og motsetningene mellom Egypt og Israel, og mellom Egypt og de øvrige arabiske land, og så Syria.

Separatfred for Egypt skaper motsetninger.

Sadat var i Israel og kysset og omfavnet Begin-Dayan-Meir klikken fysisk. Dette er det naturlige sluttspunkt på denne utviklingen. Som en tro tjener for imperialismen har Sadat vist den rette iver i håp om å motta økonomiske og territorielle belønninger. I Egypt har Sadat store politiske problemer med en økonomi i akutt krise og økende misnøye og motstand i arbeiderklassen. Den økonomiske suksessen har latt vente på seg. Sadats situasjon er derfor blitt mer og mer desperat, og for å redde hans politiske liv var det nødvendig med direkte og separate forhandlinger med Israel som siste utvei.

Trass i floskler om å tale alle de arabiske landenes sak måtte dette sluttspillet selvsagt medføre motsetninger innenfor den arabiske fronten. Selv så USA-trofaste regimer som Saudi-Arabia og Jordan fant det vanskelig å hilse Sadats handling velkommen. Derfor fikk imperialismen smake litt av den mulige boomerangen som er innebygd i dette opplegget. En isolert fredsavtale mellom Israel

og Egypt kan framkalle en samlet og avvisen de arabiske front. Denne fronten kan bli farlig, vel å merke om den tuftes på et riktig politisk grunnlag.

Terroristen Begin på kjøretur med Sadat i Ismailia. Revolusjonær enhet i PLO og den arabiske verden bør la den ende der den hører hjemme: i grøfta!

I denne sammenhengen er det uhyre viktig å være klar over at det politiske grunnlaget for opposisjonen mot Sadat ikke entydig bunner i solidaritet med den palestinske revolusjonen. Dette gjelder selvsagt ikke minst Syria, som såvissst ikke har unnsatt seg for å trampe på palestineres rettigheter når de selv kunne tjene på det. Dette så vi klart nok under krigen i Libanon. Det samme gjelder i enda større grad for Jordan og Saudia-Arabia. Disse statene har hele tiden foretrukket det andre imperialistiske tilbudet: Samlede forhandlinger i Geneve basert på artikkel 242 som garanterer Israels eksistens. Disse forhandlingene foretrekkes fordi de bedre kan garantere samtlige arabiske staters interesser overfor Israel. Samtidig ville Geneve-forhandlinger, hvis de lot seg gjennomføre, mer effektivt kneble den palestinske revolusjonen bak Mini-Palestinas grenser.

Selv om motstanden mot Sadats utspill ikke har et entydig progressivt politisk grunnlag, må ikke det avholde de revolusjonære fra å utnytte den nye situasjonen taktisk. Dette er da heller ikke blitt tilfelle. Den egyptiske presidentens knefall for sionismen har i alle fall, kynisk nok, hatt en "god side". Den har i stor grad åpnet øynene hos de palestinske og arabiske massene for at fienden også finnes og må bekjempes i den arabiske leir selv. For de revolusjonære kreftene i den palestinske frigjøringsbevegelsen er det nå viktig å føre en politikk som mest mulig isolerer den arabiske reaksjonen. Men i like stor grad må situasjonen brukes til å bygge en anti-imperialistisk enhet i PLO på en korrekt politikk. I denne sammenhengen har Sadats gjerninger ført til økende oppslutning om den linje som PFLP har kjempet for. Total avvisning av enhver forhandlingsløsning som baseres på anerkjennelse av Israel og mini-Palestina.

Nettopp på dette punktet er det jo PLO-ledelsen i lengre tid har latt seg presse av imperialismen.

På dette punktet er det at Tripoli-møtet danner et godt utgangspunkt

for å smi en revolusjonær enhet i PLO og den øvrige arabiske verden. For at denne enheten kan bevares og bygges ut må enhver manøver fra imperialismaktene avsløres. Spesielt er det gode grunner til å advare mot sosialimperialismen som nå kan se sin besøkestid inne for å vinne posisjoner gjennom å legge press på PLO-ledelsen. Fra tidligere vet vi at Arafat har betegnet Sovjet som en strategisk alliert i palestineres kamp. Derfor tror vi det svarer seg for de revolusjonære å være ytterst klare over hvor grensene for taktikken går. Er de det, skulle situasjonen være utmerket for å fortsette kampen mot sionismen, imperialismen og den arabiske reaksjon med øket styrke. Men dette stiller også store krav til alle som vil delta i politisk solidaritetsarbeide for den palestinske frigjøringsbevegelsen.

I jula ga Kina gjennom sitt telegrambyrå uttrykk for at det på bakgrunn av Sovjets styrkeoppbygging bare er "naturlig for Norge, Danmark og andre nordiske land å styrke sitt eget forsvar og holde felles militærøvelser med andre medlemsland i NATO for å øke sin evne til å sikre sin uavhengighet og trygghet". Avhengighet av USA og den vesttyske imperialismen er altså "uavhengighet og trygghet" for den nye revisjonistiske ledelsen i Kina.

Visse venner av Hua og Teng her i Norge har forsøkt å bortforklare denne avslørende uttalelsen med at den er av statlig-diplomatisk karakter og at de selv bekjemper det norske NATO-medlemskapet. Poenget er imidlertid at uttalelsen er helt i samsvar med den kinesiske ledelsens "tre-verden-teori" og den kontrarevolusjonære strategi som følger av denne, en teori og en strategi som de samme vennene helhjeret støtter opp om.

Sadat bekranser falne sionistsoldater. Hånen mot de palestinske frihetskjemperne er fullbyrdet.

DNA's sysselsettingspolitikk

Vi vet at arbeidsløsheten er en nødvendighet under kapitalismen. Og dermed vet vi også at de forsøk som kapitalistene og deres stat nå driver for å "avhjelpe" arbeidsløsheten, bare er for lappverk å regne. Men noe vi ofte glemmer, er at lappverket i sin tur selv er laget av lappverk. Dette kan høres rørete ut, men meningen blir fort klar hvis vi kaster et blikk på hva kapitalistene driver med i Trøndelag for tida:

Nylig meldte avisa Sør-Trøndelag (Orkanger) det rystende faktum at et voksenopplæringskurs som arbeidskontoret i Orkladalen hadde arrangert for vordende gruvearbeidere, ikke hadde fått en eneste søker. De kapitalistiske gruveagentene måtte til spott og spe for seg selv møte opp i skoe rommet uten at en eneste arbeider gad kaste bort sin tid på dem. En kunne briste i gråt av mindre, og det er da også bare sutring og jammer å høre fra bestyreren av arbeidskontoret, som sier "det er beklagelig at det ikke har

meldt seg noen søkere", og at det "har vært arbeidet i flere år (!) med å få departementet til å godkjenne et slikt kurs".

Så er det da iallefall noen som har fått sysselsetting nok! - På spørsmål om hva grunnen til svikten kan være, sier bestyreren at "man her i distriktet faktisk ikke har noen arbeidsledige i den rette (!) alderen for et slikt kurs". Uten å ta stilling til hva som kan være den rette alderen når det gjelder å lure folk til å bite på de manøvrene som borgerskapet setter igang for å få folk til å glemme den arbeidsløsheten som faktisk eksisterer, vil vi gratulere arbeiderne i Orkladalen med den velbegrunnede forakt de viser overfor de statlig/kommunale forsøkene på å skjule arbeidsløsheten.

At arbeiderne har mye erfaring å bygge på når det gjelder å bedømme udugeligheten på arbeidskontorene, kan en få visshet for ved å gå nordover til Indre Namdal, hvor arbeidskontorbestyrer Andersen omtrent på samme tid leverer en klagesang

til adresseavisen.

Andersen bekjenner at tiltakene for å skaffe arbeid til ungdom under 18 år har vært en "fiasko". Det viser seg nemlig at når det gjelder å ta i bruk de pengene som staten har bevilget til tilskudd til bedrifter som vil være så snille å ta inn arbeidskraft under 18 år, så er det bare 8% (!) som er blitt brukt der i fylket.

Om årsakene til denne begredeligheten sier Lars Ressem ved Fylkesarbeidskontoret i Sør-Trøndelag at det er sterkt begrenset hvor det i det hele tatt er mulig å bruke denne tilskuddsordningen. For det første kan den bare nyttes i kommuner som har minst 25% investeringstilskudd, samt i kommuner hvor lærlingeloven ikke er satt i kraft. I Sør-Trøndelag er det bare to kommuner som i teorien kan nytte godt av den! Dette er tall som sier litt om verdien av det propagandanummeret som denne "tilskuddsordningen" har vært for statsapparatet og DNA: Først bevilger en pengene med stor bravour,

også kan en håpe på at folk glemmer å undersøke om de blir brukt! Dette er Kleppes "politikk for full sysselsetting" i praksis.

Men så kommer det enda en rosin i pølsa: Bestyrer Andersen innskyter at det dessuten ville ha vært umulig å praktisere tilskuddsordningen i alle tilfelle, fordi arbeidskontorene er opptatt med for mange andre gjøremål og er underbemannet i forhold til det arbeidspresset som krisa bringer med seg. - Tenk bare på alt det langdryge arbeidet med å arrangere voksenopplæringskurs! -

Vi kan avslutte med å spørre om hvem som er tjent med at Arbeidsdirektoratets ansatte blamerer seg selv og sine oppdragsgivere på denne måten. En skulle tro at det iallefall ikke kunne være kapitalistene.

Men på den andre siden fører det jo til at oppmerksomheten samler seg seg så mye om det lappverket som ligger ytterst langs overflaten, at en glemmer at det er lappverk en møter uansett hvor langt inn en kommer.

TO SPØRSMÅL OG TRE SVAR

I forbindelse med vår artikkel i drA nr. 21 om LOs forslag til et lønnsutjæmningsfond har vi mottatt et leserbrev som henviser til at artikkelen har enkelte uklare og dårlige formuleringer. De spørsmål som denne leseren tar opp, synes å ha allmenn interesse, og vi vil derfor forsøke å klargjøre våre synspunkter.

I artikkelen står det: "Borgerskapets kamp mot lønnsglidningen er derfor i virkeligheten en kamp borgerskapet fører mot seg selv". Med dette mener vi at borgerskapet som klasse (hvis økonomiske basis er kapitalismen) er tjent med en viss form for lønnsglidning. Begrunnelsen for denne påstanden er at lønnsglidningen, slik den framtrer i dag, er en lovmessig følge av kapitalismen og dennes utvikling. Konkurransen (bl.a. om arbeidskraften) er et resultat av den kapitalistiske produksjonsmåten og et uttrykk for kapitalens iboende trang til verdiforøkelse. Enhver kapitalist forsøker å erobre størst mulig del av markedet (og utkonkurrere de andre). Dette gjøres blant annet ved forbedring og innførsel av nye produksjonsmidler. Bedrifter som på denne måten blir liggende etter, tvinges til å innføre de nye produksjonsmidlene hvis de ikke skal gå under. Dette medfører også konkurranse om den best kvalifiserte arbeidskraften, som kan betjene disse produksjonsmidlene. Det resulterer i at de enkelte bedriftene overbyr hverandre i lokale lønnsforhandlingene for å få den arbeidskraften de er avhengige av, og lønnsglidningen oppstår på dette grunnlaget.

Det må i denne sammenheng bemerkes at det ikke er den lønnsøkningen som følger av denne innbyrdes konkurransen, borgerskapet vil til livs med sine angrep på lønnsglidningene, men de lønnsstilleggene arbeiderne kan tilkjempe seg utover dette i de lokale forhandlingene. I en offentlig utredning om lønnsglidningen (NOU 1977 nr. 26) sies det på s. 12 rett ut at "Den glidning som er nødvendig for å få en rimelig tilpasning innen den enkelte bedrift og mellom bedriftene, er det ikke noen grunn til å søke å motvirke. Lønnsglidningen kan imidlertid i perioder bli svært sterk - sterkere enn det som er nødvendig for å fylle disse oppgaver... og det er denne del av lønnsglidningen som det ønskes å få kontroll med." Sagt med andre ord: Lønnsøkninger som som forårsakes av bedriftenes konkurranse om arbeidskraften, skal tillates, men eventuelle lønnsøkninger utover dette må bekjempes.

I artikkelen om et eventuelt lønnsutjæmningsfond har vi også brukt uttrykk-

et "rimelig lønn". Dette innebærer ikke at vi på noen som helst måte mener arbeiderne under kapitalismen kan oppnå en sosialt rimelig eller rettferdig lønn. Når vi bruker uttrykket "rimelig lønn", er dette på samme måte som Engels: "En rimelig dagslønn er under normale forhold den sum som kreves for å holde seg på det gjennomsnittlige levestandarden i det distriktet og det landet der en bor - det en trenger for å holde seg arbeidsfør og til å oppdra barn". At dette forholdet framtrer som sosialt rettferdig eller rimelig når arbeideren bytter sin arbeidskraft mot kapital i form av arbeidslønn, er uttrykk for det rimelige i at en i et varebytte bytter likt. Det som imidlertid kjennetegner varen arbeidskraft, er at når den forbrukes, dvs. settes inn i produksjonen, skaper den mer verdi enn det som ble lagt ut i byttet. Uttrykket rimelig lønn er derfor bare en beskrivelse av hvordan varebyttet framtrer under kapitalismen og ingen beskrivelse av hvordan de produserte verdier skal fordeles. Den sosialt rimelige fordelingen bestemmes ikke av "... vitenskapen om moralen eller om rett og likhet - heller ikke på sentimentale følelser og humanitet, rettferdighet eller ren veldedighet. Det som er rimelig, kan ligge langt fra det som er sosialt rimelig eller urimelig." (Engels). Det sosialt rimelige eller rettferdige kan bare bestemmes ut fra hva som skjer under vareproduksjonen, og ikke ut fra hva som skjer under byttet av disse varene. Ut fra dette skulle det være klart at arbeiderne aldri kan oppnå en sosialt rimelig lønn under kapitalismen.

Til slutt vil vi rette opp en saksmessig og logisk feil som stod i siste nr. av drA (nr. 23) om streiken ved Fellersmeieriet i Oslo. Her står det: "Selvve organiseringen av streiken med egen streikekomite ble oppfattet som et teknisk spørsmål all den tid klubbstyret ble sittende under streiken."

Dette er galt fordi det formelt ikke ble sittende, en annen ting er at det har fungert reelt. Det er dette vi har ment, men vi har formulert oss heller dårlig. Også på et annet punkt er det en ubrukkelig setning. Det kan ikke dreie seg om et teknisk spørsmål ut ifra denne sammenhengen. Poenget er at bruken av streikekomite blir et teknisk spørsmål når man velger en slik komite uten at dette er politisk begrunnet og uten at den fungerer politisk uavhengig av fagapparatet.

Vi takker for kritikken og vil i framtiden forsøke å unngå slike dårlige formuleringer.

KORRU PSJON

Den røde Arbeideren brakte for en tid siden en kommentar til striden mellom Oslos kristelige varaordfører Per Høybråten og den baptistiske ex-reaktor Øen. Vi påpekte at det foreligger bevis for at Kristelig Folkeparti er et parti som "misbruker" sine tillitsverv i den borgerlige stat til å dekke over økonomiske misligheter fra de kristnes side; vi påpekte videre at ekspedisjonssjef Bjørge i Kirke- og Undervisningsdepartementet har støttet opp under denne politikken, og at han til gjengjeld nylig er blitt utnevnt til leder for "det sakkyndige råd" for det norske fengselsvesenet. Dette "rådet" sorterer under Justisdepartementet, og saken viser at dette departementet er minst like korrupt som de øvrige.

Fra CISNU, Konføderasjonen av Iranske studenter, har KA mottatt følgende pressemelding:

Ambassaden til den fascistiske sjahan er i hendene på CISNU!

"Idag, 9. desember 1977, kl. 10.20 ble den iranske ambassade i Roma okkupert av CISNU-medlemmer. Dette var en av de vanskeligste aksjoner som CISNU til nå har gjennomført. Ambassaden var sterkt bevoktet av SAVAK-agenter, og ligger i nærheten av en politistasjon. Til tross for dette ble alle 3 innganger i ambassaden stormet og sperret. Like etter okkupasjonen ble alle bildene av sjahan revet ned av veggene og erstattet av plakater med begge de tapre lederne for den iranske massebevegelsen: SATARKHAN og HEIDAR-AMU-OGHLI.

På alle veggene og dørene ble det malt revolusjonære anti-sjah-paroler.

Ut av vinduene ble følgende paroler hengt opp på transparenter: Protest mot mordene på de 63 aktivistene i massebevegelsen i november og desember!

REDAKSJONELT

Vi skrev i siste nr. før nyttår at hvis alt gikk etter planen, ville dette første nr. i 1978 bli trykt på ny maskin og avisa dermed komme i ny skikkelse. Som leserne vil se, er dette ikke skjedd. Vi ber derfor leserne smørre seg med revolusjonær tålmodighet, og kan bare love at den røde Arbeiderens nye skikkelse ikke er langt om hjørnet, selv om det enda kan ta endel nr.

Vi har til nå ikke mottatt noen åpen reaksjon på de opplysningene vi la fram. Dette antyder at også andre partier enn de såkalte "B-partiene" har sine svin på skogen og derfor er tjent med stillhet. Ikke minst gjelder dette DNA og dets hovedorgan Arbeiderbladet. Til en begynnelse viste skandalejournalistene i denne sosialdemokratiske Springer-varianten stor interesse for saken. Men den kjølnet straks de ansvarlige fikk greie på hva som var i gjære.

Og ikke minst sitter Bjørge uanstastet i sitt råd. På skolen lærte vi at embetsmenn og dommere måtte ha høy lønn for at man skulle være sikker på at de ikke lot seg bestikke. -- Av andre enn statsapparatet, føyde vi til i friminuttet.

Solidaritet med den heltemodige kampen til studentene på de iranske universiteter!

Stans henrettelsene og forfølgelsen av de fengslede patriotene i Iran!

Frihet for Irans 100 000 politiske fanger!

Ned med det fascistiske Schah-regime, lakei for USA-imperialismen!

Arbeidere - Bønder - Studenter seirer! "

Etter denne erklæringen oppfordrer CISNU alle revolusjonære til å protestere mot det italienske politiets aksjon mot okkupasjonen som brutalt slo ned og arresterte okkupantene, alle medlemmer av CISNU.

Protester mot det reaksjonære iranske regimet!
Protester mot det fascistiske italienske politiets aksjon!

Minster Buonifacio
Ministro -Grazia-E-Gespizia
V. Arenula
Roma Italia.

"NY TID" I ERITREA

"Ny Tid" fortsetter i nr. 1 1978 å spre feilaktige og forvirrende opplysninger om den eritreiske frigjøringskampen. Denne gangen er det SV-sekretæren (og tidligere NKU-er) Jon Pelle Kjellstrøm som informerer, tydelig inspirert fra ELF-hold.

Kjellstrøm kan for det første fortelle at indre splittelse og rivalisering lenge har vært et avgjørende hinder for frigjøringskampen i Eritrea. I virkeligheten er det omvendt slik at de revolusjonære kreftenes brudd med den reaksjonære ELF-ledelsen og deres dannelse av EPLF i 1970 var en avgjørende forutsetning for å bringe den eritreiske revolusjonen videre.

Den halvfyldt og småborgerlig ELF-ledelsen var naturlig nok ikke interessert i å mobilisere de eritreiske massene gjennom å basere den nasjonale frigjøringskampen på politisk skolering og sosial frigjøring, men bare i å sikre sine egne klassemessige posisjoner. Den forsøkte derfor for-gjeves å likvidere EPLF gjennom en to års borgerkrig da EPLF startet opp med å legge den lang-varige folkekrigens prinsipper til grunn for kampen (noe Kjellstrøm ikke finner opportunt å nevne i det hele tatt).

Det er derfor heller ikke riktig, som Kjellstrøm skriver, at den nasjonale kampen har vært overordnet klassemotsetningene i Eritrea. EPLF visste og vet at skal den nasjonaldemokratiske frigjøringskampen vinne fram, må den ledes av arbeiderklassen, dens revolusjonære teori og fattigbøndene, og at skal den fullføres, må den videreføres til den sosialistiske revolusjonen. For EPLF er frigjøringskampen samtidig klassekamp, noe ikke minst borgerkrigen i fullt ut bekrefter. Den reaksjonære ELF-ledelsen har derimot, for å fremme sine egne klasseinteresser, forsøkt å la det nasjonale overskygge klassekampen, og her får den også støtte fra sine småborgerlige klassefeller i Ny Tid og SV (foruten i AKP, som vi skal komme tilbake til).

Den indre splittelse har derfor ikke vært et avgjørende hinder, men en avgjørende forutsetning for de siste års store framgang i den eritreiske frigjøringskampen. Splittelsen ble nødvendig på grunn av ELF-ledelsens reaksjonære politikk.

I tilknytning til dette "informerer" Jon Pelle Kjellstrøm sine lesere om at enhetsavtalen mellom EPLF og ELF av 20. oktober ifjor var et avgjørende skritt bort fra det han kaller "splittelse og sektarisme" i frigjøringskampen, og at den innebærer at EPLF har gått bort fra sine opprinnelige prinsipper om den forente front sitt minimum-program. Han legger til at avtalen forutsetter at det dannes en nasjonal-demokratisk front, slik ELF i lengre tid har foreslått.

Dermed avslører Kjellstrøm selv at han enten ikke vet hva han snakker om, eller farer med bevisst løgn. For EPLF er det ikke en motsetning mellom en såkalt forent front og en nasjonaldemokratisk front. EPLFs standpunkt er derimot at den forente front er et nødvendig gjennomgangs-stadium til den nasjonaldemokratiske fronten. Dette har bakgrunn i at EPLF hele tida har stått på at det må oppnås politisk enhet på et virkelig revolusjonært grunnlag før det kan opprettes en organisatorisk enhet, mens ELF ledelsen naturlig nok har gått inn for umiddelbar

organisatorisk enhet. Enhetsavtalen fra 20. oktober bryter ikke, men er i samsvar med disse EPLFs helt korrekte prinsipper. Den markerer ikke noen avsluttet enhet mellom EPLF og ELF, slik Jon Pelle Kjellstrøm forsøker å gi inntrykk av (forøvrig i overensstemmelse med sine klassefeller i AKP), men bare innledningen til en sikkert langvarig og smertefull prosess i retning av enhet.

Kjellstrøm "opplyser" forøvrig at ELF er den største av de to frigjøringsfrontene, og forsøker i det hele tatt å framstille det som om EPLF er blitt tvunget inn i "enheten" på grunn av dette styrkeforholdet. Til det er å si at til og med de fleste såkalte nøytrale iakt-takere nå mener at EPLF er den sterkeste og ledende kraften, både militært og politisk. For det andre er det allment kjent at det i lengre tid har hersket borgerkrigstilstander innen ELF, og at demokratiske styrker har gått over fra ELF til EPLF i tusenvis på grunn av ELF-ledelsens reaksjonære politikk. Det er i virkeligheten denne utviklinga som har tvunget ELF-ledelsen til å gå inn i enhetssamtaler på EPLFs premisser. Virkeligheten er i det hele tatt den stikk motsatte av den Kjellstrøm framstiller.

Dette gjelder også Kjellstrøms "opplysninger" om at uten støtte fra Cuba og Sovjet har både ELF og EPLF vært nødt til i en kamp på liv og død det siste året i økende grad å motta hjelp fra reaksjonære arabiske regimer. Sannheten er at de reaksjonære arabiske regimene svært godt har skjont at de ikke har noe å hente hos EPLF, og at de derfor nesten utelukkende har hjulpet ELF, som ikke nødsaget, men gladelig har mottatt denne hjelpen. Hvis Kjellstrøm virkelig hadde vært interessert i det emnet han skriver om, og ikke bare i å legge fram en "analyse" som passer i hans politiske kram, ville han ha funnet bakgrunnen for dette i ELF's program, som bl.a. hyller den irakske Baath-"sosialismen" og forfekter en modifisert utgave av den gamle reaksjonære muhammedanske ekteskapslovgivningen.

Forøvrig er det typisk for hele Kjellstrøms syn at han ikke kan tenke seg noen eritreisk eller annen frigjøringskamp som ikke er basert på "hjelp" utenfra. For ham må frigjøringsbevegelsen motta "hjelp" fra reaksjonære arabiske regimer når Sovjet og Cuba ikke lenger "hjelper" den. Men dette er i virkeligheten samtidig en logisk konsekvent tankegang innen en analyse som fornekter de nødvendige forutsetningene for full nasjonaldemokratisk frigjøring fra all undertrykkelse og avhengighet av imperialismen. EPLF er på sin side med sin konsekvente folkekrigsstrategi og ufravikelige prinsipper om å stole på egne krefter framfor å underlegge seg andre maktters betingelser, i ferd med i praksis å tilbakevise Kjellstrøms i siste instans pro-imperialistiske standpunkt.

I denne forbindelse presterer Kjellstrøm å dekke over Sovjets og Cubas sosialimperialistiske politikk med å si at disse to lands støtte til den etiopiske militær-juntaen hindrer det han kaller "det eneste realistiske alternativet til den nåværende regjering i Etiopia", nemlig et "militært høyrekupp". Kjellstrøm kjenner med andre ord naturlig nok ikke andre alternativer enn en nasjonal-

hver 14.dag

14/1 - 27/1

JONASSON STEIN BRIM
VESSELSGT 7
7000 TRONDHEIM

sosialistisk og fascistisk militær-junta og et "høyrekupp". Men denne militærjuntaen sender stadig nye tusener av uvitende etiopiske bønder til slagmarken i Eritrea etter å ha innkalt dem til "jordbrukskurs" i Addis Abeba, mener Kjellstrøm at juntaens "jordreform" (som bare er en stor bløff) er et positivt trekk. På den andre siden er juntaens krigføring et "negativt" trekk. Men på den tredje siden er det igjen et "positivt" trekk for Kjellstrøm at juntaen har kastet ut USA-imperialismen (noe som også er feil, da USA fortsetter å støtte juntaen side om side med Sovjet). - Slik er og blir verden for småborgere som Kjellstrøm, på den ene siden "god", på den andre siden "ond".

Dette forsøket på å dekke over Sovjets sosialimperialistiske aggresjon på Afrikas Horn er så hjelpeløst at det ikke trenger noen videre kommentarer. Kanskje Kjellstrøm mener at også sovjetiske og cubanske teknikeres direkte deltakelse i bombardementet av EPLF og sivile i Massava er nødvendig for å hindre "høyrekupp" i Etiopia?

Mens vi nå venter spent på at eventuelle progressive elementer

i SV tar kraftig og åpent til mot-mæle mot Kjellstrøms reaksjonære og pro-imperialistiske artikkel, vil vi til slutt kort kommentere Klassekampens omtale av den samme artikkelen (i nr. 6 for i år). Alle venner av den eritreiske frigjøringskampen og av EPLF vil merke seg at Klassekampen ikke har et eneste ord å si om Kjellstrøms analyse av forholdet mellom EPLF og ELF. Dette er helt naturlig, da den har levert stort sett samme analyse selv. Derimot kritiserer Klassekampen - isolert sett helt riktig - Kjellstrøms forsvar for den etiopiske juntaen og dens sosialimperialistiske støttespillere. Men siden de - i tråd med sine egne og Kjellstrøms klasseinteresser - ikke tar stilling til den politiske linje i Eritrea som kan bringe full nasjonaldemokratisk frigjøring, men tvert om forsøker å tilsløre den, er dette ikke en kritikk som skiller seg ut fra vanlig borgerlig og USA-imperialistisk anti-sovjetisme, men bare et ledd i den kinesiske og AKPs reaksjonære "tre-verden" - strategi - ikke et ledd i en kamp mot all imperialisme, men i kampen for å støtte den ene imperialismen mot den andre.

MELD DEG PÅ STUDIESIRKEL I KA

"Uten en revolusjonær teori ingen revolusjonære bevegelse", lyder en gammel formulering. Dette er like sant som det er sikkert at det kan bli en ren frase, et dogme uten innhold. Det skjer nettopp når den teoretiske virksomheten får leve sitt løserevne og isolerte liv, uten kontakt med den daglige politiske praksis. Studiesirkelarbeidet, sammen med de interne studiene i KA, skal tjene både til å utbre kunnskapen om marxismen-leninismen og styrke forbinnelsen mellom teori og praksis. Alle som sympatiserer med KA bør derfor melde på en studiesirkel i KAs regi.

Vi legger ikke skjul på at vi driver dette utadvendte studiearbeidet for å bedre rekrutteringen til forbundet. Mange av våre sympatisører stiller seg i dag sansynligvis positivt til vår politikk, men betviler at vi har organisatorisk styrke til å føre den ut i livet. Så mange mener i dag dette, at de nettopp derfor tar feil.

Hvis de hadde sluttet opp om vårt arbeid, ville ikke bare det skyte ny fart, men arbeidsbyrdene ville også bli lettere for det enkelte medlem. For alle sympatisører i denne posisjonen er en studiesirkel opplagt det første skritt.

Studiesirklen (elementærsirklen) omfatter 5 møter.

1. Innføring i politisk økonomi.
2. Samfunnsklassenes grunnlag og deres politiske bevegelse.
3. Økonomisk og politisk kamp.
4. Faglig politikk.
5. KAs prinsippprogram og statutter.

Studiematerialet bestilles fra KA sentralt.

De nye studiesirklene vil begynne ca. 1. februar. Påmelding fra Oslo-området skjer til: KA boks 2863 Tøyen, OSLO 6. Merket Studieutvalget, Oslo-laget. Påmeldinger fra resten av landet skjer til lokalkontaktene (se drA s. 3).

Bruk dette skjemaet:

Jeg melder meg på studiesirkel i kommunistisk teori.

Navn.....

Adresse.....

Ukedag og tid som passer best (oppgi alternativer).....